

Děti přezdívaly panu Goonovi Zmizík. To se na něj hodilo.

„Jen se na mě takhle zamračil,“ řekla Bětka a udělala tak hrozný obličej, že se všichni rozesmáli.

Vtom strčila do dveří hlavu Pipova maminka, paní Hiltonová. „Copak nejdete naproti Frederickovi?“ zeptala se dětí. „Máte nejvyšší čas!“

„Těpic! Zapomněli jsme si podívat na hodinky!“ vykřikl Larry a vyskočil. „Jestli nenatáhneme nohy, bude na nádraží dřív než my.“

Pip a Bětka si oblékli kabáty a za chvíli už všechny děti dupaly po schodech jako stádo slonů. Ozvalo se bouchnutí dveří a pak už je paní Hiltonová viděla, jak se úprkem řítí k zahradní brance.

Když doběhly na nádraží, vlak právě přijížděl. Bětka byla celá bez sebe vzrušením. Poskakovala chvíli na jedné a chvíli na druhé noze, protože čekala, že se Špekounova hlava každou chvíli vynoří z okénka vlaku. Nic takového se však nestalo.

Vlak se s hlasitým skřípěním zastavil. Dveře vagonů se otevřely. Lidé začali vystupovat na nástupiště a rozhlíželi se po nosičích. Ale Špekoun nikde.

„Kde jen může být?“ ptala se rozčileně Bětka.

„Možná si vzal jeden ze svých mistrných převleků, aby si nás vyzkoušel,“ napadlo najednou Larryho. „To bude ono! Převlík se a my teď máme jeho převlek odhalit! Musíme si rychle prohlídnout všechny cestující a najít ho.“

„Tamhle ten pán to být nemůže. Je moc vysokej. Ani tamhleten kluk, ten je zase moc malej. Ani tamhleta holka – tu známe. A tamhle ty dvě paní jsou kamarádky mojí mámy. A tamhle jde paní Klepková. Ani to asi nebude Špekoun. Páni, kde jen může být?“

Pak Bětka náhle dloubla Larryho do žeber. „Larry, kouk-